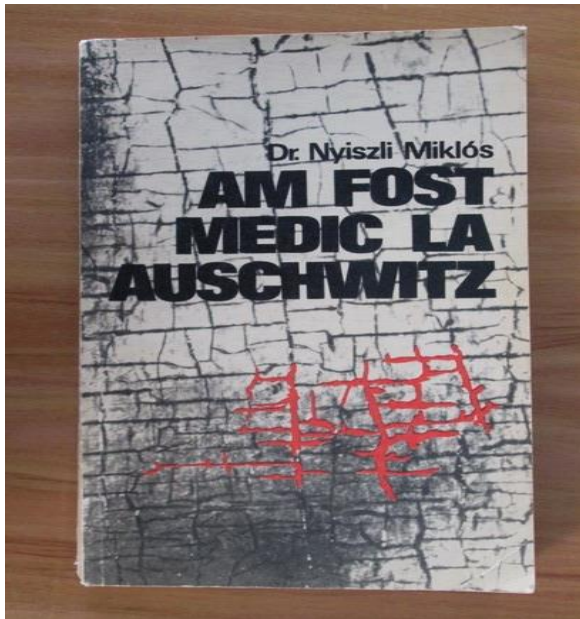

Istории și tradiții- ce ne povestesc bunicii?

Bunicul mi-a fost întotdeauna un model. S-a născut într-o comunitate pe atunci izolată din județul Tulcea, într-o familie mare, ce își câștiga traiul prin îngrijirea animalelor. Pentru bunicul, lungile ore pe care le petrecea pe câmp încă de la vârste fragede supraveghiând animalele familiei deveneau plăcute atunci când avea o carte alături. Așa cum mi-a mărturisit chiar el, educația pe care și-a cultivat-o în mare parte prin forțe proprii l-a ajutat pe toată durata vieții. Deși destinul l-a dus departe de casă încă de la vârsta de 20 de ani, când s-a înrolat în armată, bunicul nu a uitat niciodată să transmită mai departe poveștile strămoșilor lui.

În copilărie, am petrecut mult timp alături de bunicul meu . Mereu l-am privit cu admirație și am fost absolut fascinată de toate povestirile sale despre copilăria sa și a strămoșilor noștri. Bunicul mi-a cultivat atât pasiunea pentru istorie, cât și admirația față de cadrele militare și față de compromisurile pe care le realizează acestea zi de zi pentru a-și apăra patria iubită. Chiar el fost militar, bunicul îmi povestea întâmplări din timpul serviciului, fiind martor la evenimente foarte importante din istoria țării noastre, precum Revoluția din 1989, în calitate de cadru militar activ.

În urmă cu un an, aflată în sufrageria plină de cărți a bunicului, mi-am ales un volum neobișnuit din bibliotecă: „Am fost medic la Auschwitz” de Miklos Nyiszli. Învelit într-o hârtie roșie, probabil în încercarea de a încetini degradarea copertei, cu pagini îngălbenite și cu litere șterse, cartea părea să ascundă o mulțime de secrete. Curioasă, l-am întrebat pe bunicul cui aparținuse acel volum publicat în anul 1971 și am fost uimită să aflu că proprietarul acestuia fusese stră-stră-bunicul meu, a cărui poveste urma să o aflu în aceeași seară.

https://imagini.printrecarti.ro/images/products/originals/64/nyiszli-miklos-am-fost-medic-la-auschwitz_64252.webp

În anul 1907, s-a născut stră-stră-bunicul meu, Anca Tănase. Asemeni bunicului, prima parte a copilăriei sale a fost marcată participarea la muncile câmpului. Totuși, stilul său de viață normal (dar care ar fi considerat crunt de un adolescent din zilele noastre) a fost curmat cu repeziciune. În anul 1916, atunci când se afla la o vârstă la care copiii din ziua de astăzi se bucură de o viață lipsită de griji, înconjurați de dragoste și de afecțiune, stră-stră-bunicul meu participa la Primul Război Mondial, în calitate de copil de trupe.

Aproape 20 de ani mai târziu, începe cel de-Al Doilea Război Mondial. Stră-stră-bunicul meu ajunge combatant direct pe mai multe fronturi. Pe parcursul războiului, s-a remarcat prin comportamentul său exemplar, devotamentul față de țară și atenția la detalii, drept dovadă stând jurnalul său de război și scrisorile pe care le trimitea către familia ce îl aștepta înapoi acasă nevătămat, pe care bunicul meu a avut ocazia să le citească.

Totuși, serviciul său este întrerupt în anul 1944, în timpul unei ofensive din apropierea Stalingradului, când un obuz explodează în

apropierea sa, fiind lovit de un șrapnel ce îi rămâne într-unul dintre plămâni. După încheierea războiului, a trăit încă 30 de ani cu șrapnelul înfipt în plămân.

<https://image.stirileprotv.ro/media/images/800x450/Jan2017/61858924.jpg>

În serile de iarnă, bunicul meu, copil fiind, asculta poveștile bunicului său din timpul celor două războaie. Suferințele greu de imaginat îndurate ani la rând de stră-stră-bunicul meu au fost povestite din generație în generație, din dorința de a păstra vie amintirea acestuia și a faptelor eroice săvârșite de el.

https://images.pond5.com/grandfather-reading-his-granddaughter-footage-010945997_icon1.jpeg

Așadar, de ce este atât de important ca noi, cei din generația Z, să ascultăm poveștile bătrânilor noștri? Ei bine, consider că a cunoaște trecutul propriei patrii înseamnă dovada supremă de iubire pentru țară. Bunicii reprezintă adevărate izvoare, deoarece au intrat în contact cu generațiile ce au trăit chiar și în urmă cu 100 de ani, reprezentând adevărate punți de comuniune între noi, copiii, și cele întâmplătoare atunci. Cele două Războaie Mondiale au reprezentat ani întregi răni adânci în istoria omenirii și consider că este important să îi cinstim pe cei ce și-au servit țara, pentru a le păstra amintirea vie.

Sunt recunoscătoare bunicului meu pentru povestirile despre stră-stră-bunicul meu. Asemenea volumului „Pădurea spânzuraților”, dedicat de Rebreanu fratelui său, Emil, doborât în luptă, poveștile bunicului stau drept mărturie unor oameni ce și-ar fi dat viața pentru patria lor. Ce ar fi, oare, o patrie fără toată istoria pe care o are în spate?

Participant concurs: Vasile Emilia-Gabriela

Vârstă: 15 ani

Domiciliul: Mun.Tulcea Jud. Tulcea

Elevă în clasa a IX-a C la Liceul Teoretic „Grigore Moisil”

Tel: 0768742261

E-mail: emi.study1801@gmail.com